

Một thoáng Borobudur

III

Đêm trăng xanh ở Yogya

Trời đã về chiều, không khí tương đối mát mẻ, chúng tôi bước ra đường. Khu Sultan plaza, còn gọi là kraton, chỉ cách nơi chúng tôi tạm trú chỉ chừng hơn một km. Lúc này chúng tôi đã tương đối nắm được đường đi nước bước bằng một bản đồ photocopy khu vực chính ở Yogya.

Chúng tôi bách bộ đến khu Sultan thì trời đã chập choạng tối, công vào khu này tấp nập người và xe, chen chúc chui qua cổng hình bán nguyệt chỉ đủ hơn 1 làn xe ô tô đi qua theo tín hiệu đèn giao thông. Tường thành bao bọc khu Sultan rất dày, có lẽ đến 1 mét và có bậc thang lên đỉnh, trên đó, dành chỗ cho nhiều người đứng ngắm cảnh ngược về phía bên trong thành.

Chúng tôi len lách qua cổng theo tín hiệu đèn. Bên trong là một khu đất rất rộng có đến 10 ha (?) có đường tráng nhựa chạy quanh. Bên kia cổng xa xa, là lối ra khỏi khu đất, có một cổng nhỏ, *hai bờ tường trang trí hoa sen*. Gần như giữa khu đất, có một cây cổ thụ rất lớn, hình như cây si hay đa, được một tường rào kiên cố bao quanh. Không hiểu tại sao người Java xem trọng cây cổ thụ này như vậy.

Trong thành rất đông người tụ họp, họ tập trung dọc theo con đường nhựa đi quanh khu đất, nhất là ở phía đối diện cửa thành, nơi có một nhà hát lộ thiên. Họ chen chúc ngắm các xe đèn hoa rực rỡ trên con đường nhựa chạy quanh khu đất, nào là tiếng máy và tiếng

còi xe inh ỏi, tiếng người và tiếng trẻ con cùng với tiếng các xe bán thức ăn ồn ào nhộn nhịp . Còn tại nhà hát lộ thiên, các diễn viên vẫn diễn một vở tuồng cổ nào đó mà chúng tôi không thể biết .

Chúng tôi rời khu đất, băng qua cánh cổng nặng nề để tìm đường vào khu thổ cẩm dệt may (Batik) . Ban đầu, chúng tôi còn thấy có ít người qua lại, nhưng càng vào sâu trong khu vực, thì càng vắng lặng, tối tăm mà nếu ở Việt Nam, có lẽ bạn sẽ rợn người, chỉ còn trăng xanh soi đường đi .

Đi chùng một lát, bỗng chúng tôi gặp một người đàn bà trung niên cũng đi bộ trên con đường cắt ngang đường chúng tôi đang đi. Chúng tôi dừng lại hỏi thăm đường đi, mặc dù tiếng Anh của bà ít ỏi, nhưng chúng tôi cũng biết là chúng tôi đang... lạc đường !!!

Sau một hồi chỉ dẫn trên bản đồ photo, chúng tôi tiếp tục đi len lỏi qua những ngõ ngách vắng lặng, tối mờ. Rồi chúng tôi cũng thoát ra được mê cung vắng vẻ để ra một đường lớn cũngvắng vẻ tối mờ, có một nhóm thanh thiếu niên tụ tập, nhưng hình như là ngõ sẽ dẫn ra khỏi khu này.

Tiếng xe máy bình bịch chạy sau chúng tôi với những câu tiếng Anh pha lẫn tiếng Indo quen thuộc. Thì ra, người đàn bà mà chúng tôi hỏi đường đã quay lại tìm chúng tôi sau khi bà đã về nhà. Bà e rằng chúng tôi không tìm được đường ra.

Cùng với chúng tôi 3 người, bà dẫn chúng tôi đến đầu ngõ khu Batik và vẫy tay chào chia tay. Thật là một người tốt bụng *như đang thực hành Tứ nhiếp* , mà ở nước ta, có lẽ sẽ rất khó tìm . Cho đến khi tôi ghi lại những kỷ niệm này, tôi vẫn không quên được nụ cười của người đàn bà tốt bụng ấy.

Khu Batik là một khu phố sầm uất, nhộn nhịp về đêm, rất nhiều người đến để mua sắm, ăn uống hay ngắm cảnh. Cửa hàng san sát nhau và ồn ào giống như cảnh sạp vải chợ An Đông ban ngày vậy.

Chúng tôi len lỏi đi, thỉnh thoảng ghé vào một cửa hàng và thử đủ thứ, xong, chúng tôi chào và trở ra, chẳng mua gì, tuy vậy, chúng tôi không gặp một sự than phiền hay trách móc gì, hoặc một ánh mắt khó chịu nào cả. Chúng tôi đi như vậy hơn một giờ rưỡi, và mệt mỏi ghé vào một quán ăn bình dân địa phương. Rất nhiều người vào ăn tại đây. Chủ cửa hàng giới thiệu các món ăn cho chúng tôi chọn, trong đó, có những miếng bánh phồng to bằng bàn tay hay lớn hơn, họ giới thiệu là “ngon”. Tôi lấy một miếng, mùi vị giống như bánh phồng tôm Việt Nam, nhưng hơi khác do gia vị. Tôi tự hỏi, có lẽ bánh phồng tôm Việt không chắc gì là độc nhất vô nhị ?

Chúng tôi tiếp tục đi khám phá trong khoảng một giờ nữa và tìm đường về nhà nghỉ, qua những con đường vắng vẻ dần, chúng tôi lại thấy một gian hàng batik lớn, trông như một gian hàng trưng bày. Chúng tôi lại vào và tìm tòi đủ thứ gần 20 phút, sau cùng hai người bạn nhỏ của tôi chọn 2 chiếc nón rộng vành. Tiếp tục tìm tòi, bạn nhỏ của tôi tìm được một rổ lớn đồ gỗ lắp ráp, họ chơi các món đồ gỗ ấy với sự tham gia của 2 cô gái con chủ gian hàng, 4 người trẻ tuổi tháo ra, ráp lại các món đồ chơi với tiếng cười vui vẻ, người Java dễ thương thật. Sau cùng, hai bạn nhỏ chọn ra hai món khó chơi nhất để mua. Họ nói với nhau, mình đem về, trong những buổi họp nhóm chán, lấy ra chơi !

Lại tiếp tục hỏi bà chủ đường về, và bà nói, ồ, gần đây thôi, chỉ qua khúc quanh nữa là đến.

Chúng tôi tắm rửa xong thì đã gần 11 giờ 30 tối, phải ngủ sớm thôi, vì ngày mai là một ngày dã ngoại kéo dài hơn 14 giờ, dự định sẽ đi Borobudur, Pawon, Mendut, Prambanan và Sewu, nhưng trong lòng nghĩ rằng, chẳng biết có khả năng đi đến đủ, như dự định ?

Tâm Nhân

Kỳ sau : Prambanan – thánh tích huy hoàng của Ấn giáo